

række paa denne Gage. Man har derfor ment, at det var korrekt og retfærdigt at give Konduktørerne en Forbedring i deres Lønning, og det har man foreslaaet gjort paa den Maade, at man foreslaar Konduktørerne delte i to Klasser med Halvdelen i hver Klasse, hvoraf den ene tillægges en aarlig Lønning af 900 Kr. som hidtil, medens den anden Lønning forhøjes til 1020 Kr. Paa et andet Punkt har man foreslået en Forhøjelse for en enkelt Funktionærklasse, nemlig Overportører af anden Klasse. Forholdet er nemlig dette, at Overportører af anden Klasse, som der er en hel Del af her i København — der er for Resten kun 77 i det hele — have en mindre Totalindtægt end deres nærmeste underordnede, Portører af første Klasse; de have nemlig 60 Kr. mindre i aarlig Indtægt end disse, og for at bøde paa det har man foreslaaet at tage Overportører af anden Klasse med op blandt det Personale, der faar Opholdstillæg. Det er omtrent det eneste, man har gjort ved hele det nugældende Lønningsreglement undtagen det, at man har foreslaaet strøget den Grænse, der hidtil har været draget mellem Stationsforstandere og Stationsforvaltere. Det er jo saaledes nu, at Stationsforstanderne ere delte i 5 Klasser, og de kunne avancere fra den ene Klasse til den anden og føre deres Alderstillelag med sig, men en Forvalter — Forvalterne ere delte i to Klasser — kan ikke gaa over i Forstanderklassen uden at miste sit Alderstillelag, og det betyder i mange Tilfælde det samme, som at de slet ikke kunne gaa over, fordi de ikke kunne være tjente med det i økonomisk Henseende. Vi foreslaa derfor, at denne Klassificering ophæves, og at samtlige 7 Klasser kunne avancere alle Klasser igennem og beholde deres Alderstillelag. Derved bliver selvfølgelig alle disse Funktionærens Forhold noget forbedret — hvor meget kommer an paa, hvor mange Oprykninger der sker fra de to underste til de fem øverste Klasser. Det har været, som jeg nævnte i Begyndelsen, en Glæde for Flertallet i Nar at se, at Mindretallet for saa vidt har sluttet sig til os, at vi paa alle Punkter med Hensyn til Lønningerne ere ganske enige. Hele Udvalget undtagen et enkelt Medlem, som har stillet nogle Underændringsforslag, som han naturligtvis selv vil motivere, er enigt i denne Henseende. Det, der stiller os ad med Hensyn til Lønningerne, er jo, som ærede Medlemmer ville se, egentlig kun det Principspørgsmaal, om man i Loven skal fastslaa Antallet af Funktionærer i de forskellige Lønningsklasser, eller man ikke skal

gøre det. Jeg erkender, at det ikke er noget Kapitalspørgsmaal, det er ikke af saadan Betydning, at det bør være nogen Hindring for, at man kan enes, fordi, rationelt set, er det nogenlunde ligegyldigt, om man tager det op i Loven, da det selvfølgelig kun faar Lov at staa uforandret en ganske kort Tid, idet der jo i saa Henseende sker Forandringer fra Nar til Nar, og vort Forslag fastsætter jo selv, at Forandring i Personantallet kan fastsættes ved de aarlige Finanslove, saa det betyder ikke overmaade meget. Derimod er der et Par andre Spørgsmaal, der ligger Flertallet og Mindretallet imellem, der ere af langt mere vidtrækkende Betydning, og da navnlig et ret væsentligt og omfattende Spørgsmaal: Regnskabsrevisionen. Den Ordning, at Regnskabet og Revisionen ere henlagte under samme Chef, som er truffen i 1887 eller mellem 1885 og 1887 — ja, i 1887 er den egentlig først truffen, for endnu i 1885, som jeg tillod mig at oplæse ved Begyndelsen af mine Udtalelser, fastholdt den højstærede Indenrigsminister i sin Bekendtgørelse af 5te Maj 1885, at samtlige Indtægtsrevisionkontorer skulde henlægges under en Hovedrevisor; det har man i alt Fald ment at kunne undvære i 1887. Det er jo vistnok utvivlsomt, at den bekvemste Ordning er den, at Regnskabs-, Revisions- og Kassevæsenet forterer under den samme Chef, og jeg tror heller ikke, at det har medført saadanne praktiske Vanskeligheder, at det egentlig af den Grund var nødvendigt at komme til en anden Ordning. Jeg har ikke den allerringeste Trang til at udtale nogen som helst Mistillid af nogen som helst Art til den Maade, Revisionen hidtil har været foretaget paa, men det forekommer mig rigtigt, at Ordningen er saa absolut i Strid med alle rimelige Administrations- og Forretningsprincipper, at jeg ikke kan forstaa, at man kan forsvare et Forslag, der gaar ud paa at blive staaende ved den samme Ordning i Fremtiden. Der er jo dog noget urigtigt i — det kan dog ikke nægtes, hvor dan man saa ser paa Sagen —, at den samme Mand, der affatter Regnskabet eller er Chef for det Kontor, der affatter det, tillige reviderer eller er Chef for det Kontor, hvor det bliver revideret, og at den samme Mand, som er Chef for Revisions- og Regnskabskontoret, tillige er den sidste, der endelig afgør, om Regnskabsposter skulle godkendes eller ikke. Det er for mig ikke tilfredsstillende, jeg kan ikke tro, at man vil kunne fastholde et Forsvar for det Princip, jeg tror ikke, det er muligt at gennemføre et saadant Forsvar. Flertallet har været overmaade betænkeligt ved at gaa til en Om-